

İçimizdeki Gönüllü Yeşilaycılar

– safdeha · 29 Kasım 2016

Adil efendi, doksan bir dairelik altı apartmanın olduğu bir sitede oturuyordu. Aynı sitede Celal isminde, yaşı altmış civarında, emekli bir polis de onun komşusuydu. Kesin yargıları olan ve bildiğinden de asla taviz vermeyen biriydi. Özünde dürüst ve samimiydi. Gel gör ki, kendisine bakıldığında veya paylaşıldığında bu görüntü yerine celallığı yansıdığından kimse yanına yaklaşmıyor, ona derdini anlatamıyordu. Adil efendi ise, sabırlı ve korkusuzdu. Her şeyi ince ince düşünür ve politikti. Celal'in dinlediği ve onunla tartıştığı tek kişiydi.

O günlerde siteye bir süpermarket açılmıştı. İçki, sigara ne varsa fitne adına satılıyordu. Celal, süpermarket sahibiyle konuşuyor ve bunların satılmaması gerektiğini anlatıyordu. Fakat ne kadar söylese söz dinletemiyordu. Artık şiddet, tehdit ne varsa yapmaya başlamıştı. Maskeli çocuklar buluyor, marketi taşlatıyordu. Ertesi gün yeniden cam yerine takılıyor ve hiçbir şey olmamış gibi, market çalışmaya devam ediyordu. Birde bu olaylar olduğundan beri, marketin satışları artmaya başlamıştı. Üstelik marketin önüne masa sandalye konmuş, aleni bira içiliyordu. Hatta bu içimler site içinde terör estirmeye başlamıştı bile. Celal efendi, o gün kendi çocuğunun da içlerinde olduğunu görmesiyle, başı dönmüştü. Beylik tabancasını almış, market sahibini bulmaya çalışıyordu. Yolda giderken Adil efendiyi gördü. Adil efendi oldukça soğukkanlı sordu,

“Ne o üstat, tabancayla nereye gidiyorsun?”

Yaşadıklarını bağıra çağıra anlattıktan sonra, “Bu yaştan sonra beni katil edecek...” diyebilmişti.

“Gel azıcık konuşalım... Öfkeyle kalkan zararlar oturur. Bu yaptığın asla çözüm değil...”

Diyerek, onu kafe gibi bir yere götürmüştü. Soğuk bir soda ikram etti. Tam o sırada da ezan okunuyordu.

“Celal efendi, hislerine gerçekten ve samimi olarak katılıyorum. İçki satmakla kötülük aldı başını gitti. Ama sizin yaptığınız gibi değil de, bu süpermarketten alışveriş yapmayarak, yapanları da yapmamaya ikna ederek bu savaşı kazanabiliriz bana göre. Düşünsenize, kimse alışveriş yapmasa bu süpermarket mahallemizde yaşar mı?”

“Tabi ya. Ben bu yönden hiç bakmadım. Ama insanları buradan alışveriş yapmamaya nasıl ikna edeceğiz ki... Öyle kurnaz ki, her malı daha ucuz, tatlı diliyle yılanı deliğinde çıkarıyor ve herkese pembe balon dağıtıyor. Alış-veriş edenlerde biz bu marketten sadece helal şeyleri alıyoruz diye işin kolayını buluyor.”

“Ama her şey para değil ki. İçkinin çocuklarımıza yansıtacağını ve sonuçlarında edepsiz ve geleceği

olmayan boş bir hayata sürükleyeceği konusunda ebeveynleri ikna etmeye çalışacağız. Bugün belki sorun yok ama ilerde böyle bir ihtimalin, hangi ebeveynin sınavı olmayacağını düşünebilirler ki... Sitemizden iki yüz metre ileride içki satmayan bir market var. Bu konuyu onun sahibi ile de konuşuruz. Mallarını daha kaliteli ve daha uygun satması durumunda daha fazla kazanacağına ikna ederiz. Kendisini tanıyorum. Çok konuşmadık ama iyi bir arkadaşına benziyor. Onu da bu savaşın içine sokarak, belki de bu sayede mevcut yanlışlarını düzeltme imkânı da bulacaktır.”

“Umarım öyle olur! Bu ihtimal zor gibi görünüyor. Adam, malını ne kadar fazla paraya satacağım diye uğraşiyor. İçindeki ruh güzelliği, senin gördüğün gibi değil. Bu yolu beğenmedim. Ben en iyisi kısa yoldan, adamı temizleyeyim!”

Hiddetle yeniden ayağa kalktı. Adil efendi elinde tutarak,

“Eğer öldürürsen sen hapse gireceksin o da mezara, bu yol iyi değil. Hemen celallenme, sabırlı ol. Haydi, gel şu market sahibi ile konuşalım.” Demesiyle ikna olmuştu.

Namazlarını kıldılar, markete gittiler. Market berbat görünüyordu. Çalışanlar miskin miskin oturuyor, sinekler her yerde vızır vızırdı. Öylesi sıcak olmasına rağmen buzdolabı dışında klima çalışmıyordu. Market sahibinin ofisi hamam gibiydi. Yaşananları Adil kısaca özetledi... Adının Mantık olduğunu öğrendikleri market sahibi bu anlatılanlara pek şaşırılmış gibi durmuyordu. Sakince dinlemişti.

“Ne öneriyorsunuz? Ne yapabiliriz ki?”

“İlk önce, marketin temizliğine dikkat etmelisiniz ve promosyon dağıtmalısınız. En azından o market fiyatlarına yakın bir fiyat ayarlaması yapmalısınız. Çalışanlar güler yüzlü olmalı. İçeriye klimalar koymalısınız...”

“Bu dedikleriniz bir maliyet. Düşüneceğim. Siz ne yapacaksınız?”

“Acilen site sakinlerini çağıracağız. Konuşma yapması için bir profesyonel psikoloğu davet edeceğiz. Çocuklarımızın bu görüntüden ve şiddetten etkilenmesini önlemek için çok manidar bir toplantı olacak. Tartışacağız. Bu dayanışma şeklinde olursa başarmamız için bir sebep yok sanırım.”

“Elbette... Ben üzerime düşeni yapacağım.” Dedi Mantık.

Böylece ayrılmışlardı. Celal, tabancasını yerine koydu yeniden. Bu mücadele hissi ona heyecan vermişti. Suçluyu yakalayıp hapishaneye koymak gibiydi ona göre. Kafasında çok şeyler vardı. İpuçları ve delilleri resimliyor ve toplantı gününe hazırlanıyordu. Özellikle süpermarket sahibi ile yaptığı konuşmaları kopyalıyordu. Adil'de bir psikolog bulmuş, konuşma metni konusunda anlaşmaya varmıştı. Her şey

yolunda gidiyordu.

Site toplantısı yapılmış, çok çetin tartışmalar olmuştu. Genel kanaat bu girişimi doğru bulmuştu ve bu önemliydi. Çoğunluk sitedeki marketten alışveriş yapmamaya karar vermişti. Mantık'ın marketi yeniden düzenlenmiş ve buradan alışverişler çoğalmıştı. Site altındaki süpermarket alışverişleri önemli ölçüde bitmişti ve müşteri sayısı azalmıştı. Ayrıca, belediye'nin katkısı ile market önündeki alkol tüketimine son verilmişti ve belediye yüklü bir ceza kesmişti. Site sakinlerinden gelen baskı ile altı ay sonra market sessiz sedasız kapanmıştı...

Ne ölen olmuştu nede öldüren... Büyük bir fitne birliktelik içinde sona erdirilmişti. Şimdi hep birlikte düşünelim, çok yakındaki markette alkol satılsa ve altı yüz metre ileride de alkol satılmasa siz hangisinden alışveriş ederiniz?

Saffet Kuramaz